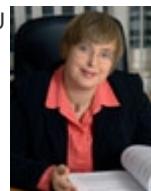

TEMA BROJA: PRIMENA ZAKONA O SLOBODNOM PRISTUPU INFORMACIJAMA

NOVA NAČELA IZMENJENOG ZAKONA O PRISTUPU INFORMACIJAMA OD JAVNOG ZNAČAJA U SLOVENIJI

KOMESAR/POVERENIK ILI OMBUDSMAN

mr Nataša Pirc Musar *Poverenik za informacije*

Duh Zakona menja način razmišljanja zaposlenih u javnom sektoru i jasno je orijentisan na transparentnost i otvorenost u funkcionisanju svih tela u najširem segmentu javnog sektora, donosi priličan broj novih koncepata koji Sloveniju postavljaju na još više mesto na međunarodnoj skali zemalja po transparentnosti

Uvod

Dve i po godine po usvajanju prvog Zakona o pristupu informacijama od javnog značaja (u daljem tekstu ZDIJZ – Zakon o dostopu do informacija javnega značaja) u slovenačkoj istoriji, usvajanjem Zakona o izmenama i dopunama u Narodnoj skupštini 15. juna 2005., ostvarili smo prve izmene i dopune ovog izuzetno važnog zakona, koji pristup informacijama od javnog značaja postavlja kao jedno od osnovnih ljudskih prava. Ovo područje je nesumnjivo jedno od najvažnijih u javnom sektoru, naročito zato što duh zakona menja način razmišljanja zaposlenih u javnom sektoru i jasno je orijentisan na transparentnost i otvorenost u funkcionisanju svih tela u najširem segmentu javnog sektora. Zakon o izmenama i dopunama ZDIJZ donosi priličan broj novih koncepata koji Sloveniju postavljaju na još više mesto na međunarodnoj skali zemalja po transparentnosti. Donošenje originalnog ZDIJZ samo po sebi je uvrstilo Sloveniju među 65 zemalja koje su uopšte usvojile takav zakon. Iako je Slovenija bila među poslednjim evropskim zemljama koje su usvojile takav zakon, situacija u svakodnevnom životu je pokazala da slovenački javni sektor, za razliku od situacije u popriličnom broju zemalja, a naročito balkanskih, ovu novinu nije prihvatio sa previše protivljenja ili odbijanja.

Dve godine aktivne primene Zakona pokazale su da je već došlo vreme da se otkloni nekoliko njegovih nedostataka. Konzervativni pristup zakonodavca prema prvobitnom ZDIJZ je naravno bio razumljiv, iako su čak i tada mnogi kreatori zakona, ali i članovi Parlamenta, shvatili da će promene uskoro uslediti. One su sada tu, i mogu biti sažete u tri najvažnije tačke:

1. Novi ZDIJZ uvodi test javnog interesa,
2. Direktiva o daljem korišćenju informacija javnog sektora (2003/98/EC) obavezuje Sloveniju da primeni njene smernice u svom zakonodavstvu do 1. jula 2005.
3. Poverenik za pristup informacijama od javnog značaja je, uključivanjem nadležnosti nad Zakonom o povereniku za informacije, transformisan u "Poverenika za informacije" ("Information Commissioner").

Test javnog interesa

Test javnog interesa predstavlja najviši oblik ocene o tome kakav je pristup informacijama od javnog značaja koji стоји на raspolaganju određenoj zemlji. Kaže se da test javnog interesa leži u samoj srži Zakona o pristupu informacijama od javnog značaja. Zbog njegove izuzetno labave definicije (koja praktično ne postoji), mnoge zemlje ga izbegavaju, tvrdeći da bi mogao da stvori preveliki manevarski prostor za otvaranje onoga što bi trebalo da ostane zatvoreno. Izbegavaju ga posebno one zemlje koje su zainteresovane za to da njihovi građani ne saznaju za greške njihovog javnog sektora, ali pre svega zemlje u kojima vladaju autokratski režimi koji iz očiglednih razloga preziru svaku i bilo kakvu kontrolu. To su naročito one najautokratskiye zemlje sa najvišim nivoima korupcije u svetu, od kojih mnoge čak uopšte i nemaju zakon o pristupu informacijama od javnog značaja. To su Belorusija, Rusija, Kina, Irak, Iran, Čad, Alžir, Angola, Maroko, Tunis, Kongo Azerbejdžan, Ukrajina, Obala Slonovače, Kenija... Razvoj prava koje se odnosi na informacije od javnog značaja pokazao je da nije lako napisati preciznu definiciju ovog testa i, štaviše, da se test tokom vremena menjai. Mada, ostaje činjenica da ovaj precizni tačni test može otkriti čak i najskrivenije greške i nepravilnosti koje se događaju u javnom sektoru. Razvoj je takođe pokazao da ne bi trebalo da bude apsolutnih izuzetaka. U svakom slučaju, važno je da test javnog interesa predstavlja izuzetak izuzetka, i to samo kada bi mogao biti korišćen za odavanje informacija važnih za javnu debatu i poimanju teme važne za široku javnost.

Pa, šta je onda test javnog interesa? Ukratko, to je tip testa odmeravanja (tzv. balans test) kojim imenovani zvaničnik, Poverenik kao telo kome se podnosi žalba, kao i sudovi tokom upravnog postupka, odmeravaju da li pravo javnosti da zna treba da prevagne nad drugim pravom ili izuzetkom na osnovi ZDIJZ (kao što su zaštićeni lični podaci, poreske tajne, poslovne tajne, poverljivi podaci), čak i kada bi odavanje proizvelo štetu. Britanski Komesar za informisanje je tvrdio da test javnog interesa otkriva pitanja koja su u javnom interesu, ali ne ona koja jednostavno interesuju javnost. Ja lično se u potpunosti slažem s takvom definicijom. Interesantno je da je Britanija usvojila svoj zakon o pristupu informacijama od javnog značaja već januara 2000, iako je vacatio legis period (vreme između usvajanja nekog zakona i njegovog stupanja na snagu) trajao pet godina. Zato su britanske vlasti imale dovoljno vremena da se pripreme za njegovu primenu. Već 2001. Britanci su odlučili da pristup informacijama povere nezavisnom državnom telu za zaštitu privatnih podataka. Poverenik je objavio svoje prve smernice o tome kako da se sprovodi test javnog interesa i pre nego što je sam Zakon stupio na snagu. Dok sam pretraživala internet stranice britanskih javnih organa došla sam do zaključka da je većina njih, na osnovu Poverenikovih direktiva, takođe izradila sopstvena uputstva. Naprimer, zaslužuju da budu pomenuta uputstva za opštinske službenike u Medveju o tome kako da sprovode test javnog interesa; ova uputstva prezentiraju koristan indikator negativnih i pozitivnih strana, sa konačnim odmeravanjem da li treba da prevagne pravo da se zna (javni interes), ili izuzetak.

1. Javni interes za obelodanjivanje bi trebalo da bude jak kada:

- će obelodanjivanje pomoći da javnost razume pitanje o kome se vodi nacionalna debata,
- je pitanje izazvalo javnu ili parlamentarnu debatu,
- prava debata ne može da se vodi bez široke dostupnosti svih relevantnih informacija,
- kada se neko pitanje tiče širokog kruga pojedinaca ili kompanija,
- kada se neko pitanje tiče javne bezbednosti ili javnog zdravlja,
- kada će objavljivanje informacije unaprediti pouzdanost i transparentnost u procesu odlučivanja,
- kada se pitanje tiče sticanja ili trošenja javnog novca.

2. Faktori koji bi mogli da prevagnu protiv objavljivanja su u velikoj meri oni koji su izneti u samim izuzecima, npr. javni interes u slučajevima kao što su pitanje ljudskih prava ili kada bi objavljivanje informacije moglo naneti štetu pravu na fer suđenje.

3. Faktori koji su irrelevantni u primeni testa javnog interesa uključuju:

- a. stvaranje neprijatnosti bilo kom javnom funkcioneru ili službeniku,
- b. mogućnost gubitka poverenja u javnu upravu,
- c. mogućnost da bi informacija mogla biti previše tehničke prirode i da je lice iz javnosti ne bi moglo lako razumeti,
- d. mogućnost da je informacija nepotpuna i da bi mogla da dezinformiše javnost (odgovor na ovo je da se se prilikom objavljivanja informacije objasni njen kontekst).

Priličan broj zemalja već ima test javnog interesa, među njima i Irska, Velika Britanija, Japan, Južna Afrika, Trinidad i Tobago, Novi Zeland, Kanada, Australija, Lihtenštajn, Srbija, Bosna i Hercegovina, Estonija, Nemačka, Jamajka i Izrael. Ovaj tip testa odmeravanja je primenjen i u Arhus konvenciji, koja se direktno primenjuje u slovenačkom pravnom sistemu, kao i u Direktivi 2003/4/ES Evropskog parlamenta i Saveta o pristupu javnosti informacijama koje se tiču životne sredine i u Uredbi 1049/2001 o pristupu javnosti dokumentima Evropskog parlamenta, Komisije i Saveta.

Izmenjeni i dopunjeni Zakon je 11. maja 2005. takođe usvojen u drugoj po veličini zemlji u svetu, Indiji. G-đa Sonja Gandhi, predsednik partije Nacionalnog kongresa, izjavila je da veoma mnogo podržava transparentnost. Pre svega zahvaljujući njenom ličnom učešću i zalaganju za usvajanje zakona, test javnog interesa unet je u indijski Zakon, čak i u pogledu ličnih i poverljivih informacija.

Slovenačka vlada je na kraju zaključila da informacija označena sa dva najviša stepena tajnosti neće biti podložna testu javnog interesa, ostavljajući tako javnoj proceni samo dva niža bezbednosna stepena INTERNI i TAJNI. Dva najviša stepena tajnosti, POVERLIVO i STROGO POVERLIVO ostaju apsolutno izuzeti, zajedno sa poreskim tajnama fizičkih i pravnih lica.

Apsolutno izuzete će takođe biti i informacije koje sadrže ili su pripremljene na osnovi tajnih podataka druge zemlje ili međunarodne organizacije sa kojima je Slovenija zaključila međunarodni sporazum o razmeni ili isporučivanju tajnih informacija, kao i informacije koje sadrže ili su pripremljene na osnovi poreskih podataka koje su slovenačkim vlastima dostavile vlasti druge strane zemlje.

Nadajmo se da javni sektor neće eksploratisati ova dva najviša stepena tajnosti koje postavlja Zakon o poverljivim podacima samo da bi prikrio informacije od javnosti. Mada, Poverenik će ipak imati pravo da se lično upozna sa takvim informacijama i obavesti vlasti ukoliko sazna za bilo kakvu zloupotrebu. U skladu sa izmenjenim i dopunjениm Zakonom tražilac informacije će imati mogućnost da zahteva ukidanje stepena tajnosti.

3. Dalja upotreba informacije od javnog značaja

Još jedna novina, koju zahteva evropska Direktiva 2003/98/EC , unesena je u izmenjeni i dopunjeni ZDIJZ. Ona će u javni sektor uneti stav o daljem korišćenju informacija javnog sektora Javni sektor prikuplja, proizvodi i distribuira široki spektar informacija u mnogim oblastima aktivnosti kao što su informacije o socijalnim pitanjima, privredi, geografiji, vremenskim prilikama, turizmu, preduzetništvu, patentiranju, pravosuđu, kulturi, obrazovanju i formulisanju politike. Informacije o mnogim od navedenih područja su dostupne u javnim registrima, i prema mom ličnom mišljenju, dalje korišćenje informacija iz javnog sektora će na ovaj način uključiti naročito veće baze podataka, koje su mnogo pogodnije za potrebe daljeg korišćenja. Ovaj koncept je nesumnjivo nov u slovenačkom pravnom sistemu.

Organzi iz javnog sekora prikupljaju, proizvode, reprodukuju i distribuiraju dokumenta kako bi vršili svoje javne funkcije. Korišćenje takvih dokumenata u druge svrhe smatra se ponovnim korišćenjem. Ključni element je dodata vrednost konkretne informacije od javnog značaja. Privatni sektor bi na taj način trebalo da bude u poziciji da ponudi više od onoga što javni sektor čini kada obavlja svoje javne zadatke.

U skladu sa Direktivom EU, zemlja može takođe odlučiti da naplati informaciju koja je „spremna“ da bude dalje korišćena. To naravno neće ni na koji način uticati na potpuno dobrovoljnu i besplatnu razmenu informacija između organa javnog sektora kako bi se osiguralo izvršenje javnih zadataka, iako se istovremeno ista informacija drugima naplaćuje. Zemlje mogu takođe usvojiti različite politike u naplaćivanju u slučaju ponovnog korišćenja u komercijalne i nekomercijalne svrhe. I slovenački zakonodavac se opredelio za ovu poslednju opciju.

4. Širenje nadležnosti i preimenovanje Kancelarije poverenika u Kancelariju poverenika za informacije

Na kraju bi trebalo takođe da objasnim spajanje dva odvojena tela, Poverenika za pristup informacijama od javnog značaja i Inspektorata za zaštitu ličnih podataka (nakon usaglašavanja između odeljenja, Vlada je odlučila da predviđeno spajanje ne uključi u sam ZDIJZ, već da umesto toga pripremi odvojeni svrsishodni Zakon o povereniku za informacije). Pošto Zakon o zaštiti ličnih podataka (u daljem tekstu ZVOP-1 – Zakon o varstvu osebnih podatkov) koji definiše nivo zaštite ličnih podataka ostaje na snazi, nema osnova za zabrinutost da bi supervizori dok obavljaju nadzor bili podređeni Povereniku za informacije. Supervizori imaju titulu inspektora i u okviru svojih inspekcijskih aktivnosti zadržavaju svoju punu nezavisnost. Kancelarija poverenika će dugoročno takođe biti sposobna da, štaviše, poboljša zaštitu ličnih podataka uz pomoć svog profesionalnog tima pravnika i eksperata na polju zaštite ličnih podataka. Jedina promena je što je novi Zakon o povereniku za informacije ukinuo mogućnost pokretanja upravnog spora između ta dva tela. Zaštita ličnih podataka će i dalje biti sprovođena prema postojećim postupcima i sa istim službenicima, nezavisno od promena. Poverenik za informacije deluje kao šef oba sektora, od kojih svaki ima sopstvene obaveze i dužnosti. Dužnost sektora za pristup informacijama je da donosi odluke, što će uz novostečenu stručnost nesumnjivo biti još kvalitetnije. Istovremeno, sektor za zaštitu ličnih podataka obavlja dužnosti inspekcije i sve druge pravno predviđene zadatke. Štaviše, dodatna razlika između dva sektora je činjenica da ZVOP-1 takođe uključuje nadzor nad akcijama privatnog sektora, oblast u koju je zabranjen pristup za ZDIJZ.

Zašto spojeno telo? Jedan razlog je materijalne prirode, i potiče od činjenice da bi dva tela koja rade u tako usko povezanoj oblasti neizbežno došla u konfliktne situacije. Ovu činjenicu je već i zakonodavac predviđao, pa je u ZVOP-1 uneo institut upravnog spora kao sredstvo za rešavanje takvih sukoba. Međutim, takav način rešavanja uzajamnih sukoba bi zbog dugog vremenskog perioda potrebnog za rešavanja sporova značio smanjenu pravnu sigurnost. Zato je razumno da se uspostavi zajedničko telo i da se tako spreči da uopšte dođe do takvih konflikata. Drugi razlog je racionalizacija operacije, dva slična državna organa bi naime zahtevala više ljudskih, finansijskih i drugih resursa nego jedno spojeno telo.

Spojeno telo takođe obezbeđuje svoju veću vidljivost, kao i objedinjavanje ukupne pravne prakse na tom polju. Ono će isto tako povećati svest svih drugih vladinih tela dok sprovode postavljene zakonodavne odredbe za dobrobit svih podnositaca zahteva.

Trebalo bi da budemo svesni toga da pravo na privatnost i pravo na slobodu izražavanja predstavljaju jednostavno dve strane istog novčića. Jedna strana nikad ne može prevladati nad drugom. Biće potrebno da se vodi dosledna i jedinstvena politika sa ravnotežnim testom i testom proporcionalnosti u odnosu na građane i vladina tela, kao i politika pravnog nadzora koje će sprečavati konfuziju u javnosti. Upravo to je naglasak koji kolege komesari/poverenici iz drugih zemalja najviše uočavaju. Poverenje u određenu instituciju može biti postignuto profesionalnim radom i radom bez greške prilikom poređenja oba ljudska prava, sa profesionalnim stavom i prema tražiocima, tj. građanima, na jednoj strani i organima javnog sektora na drugoj. Ovi drugi su obavezni na transparentnost i čuvanje ličnih podataka i istovremeno na profesionalni stav prema građanima i privatnom sektoru, koji takođe barata ličnim podacima.

Ista organizacija oblasti, gde su i pristup informacijama od javnog značaja i zaštita ličnih prava spojeni u

jedno telo, je takođe primenjena u Velikoj Britaniji, u četiri federalne države (Bundesländer) u Nemačkoj, kao i na državnom nivou od 1. januara 2006, Mađarskoj, Estoniji, Letoniji, na regionalnom nivou u Kanadi, kao i u nekim federalnim državama u Meksiku.

Evropa trenutno ima 11 komesara/poverenika, dva od njih su inspektorji za zaštitu podataka (Ujedinjeno Kraljevstvo, Irska, Nemačka, Mađarska, Srbija, Slovenija, Belgija, Portugalija, Francuska, Estonija, Letonija – u poslednje dve su organi za zaštitu podataka) od kojih šest uključuju obe ove, ustavno izuzetno značajne, pravne oblasti. A Letonija ustvari već ima zajedničko telo, iako ono još uvek nema nezavisni status, što je zahtev za obavljanje funkcije Komesara, a prema Direktivi 95/46/ES (član 26) takođe i za funkcije koje se odnose na zaštitu podataka.

5. A šta je praksa institucija koje nadgledaju legitimitet odbacivanja zahteva za pristup dokumentima? Komesar/Poverenik ili Ombudsman?

Prvo bih želela da kažem da postoje tri sistema (sudskog) odlučivanja u drugom stepenu:

1. Mnoge države ostavljale su da sukob između tela obaveznog da poštuje pravila pristupa informacijama i tražioca informacije bude rešen na sudu, što se pokazalo kao izuzetno neefikasno u sistemima u kojima je sudski proces spor, jer glavni cilj pristupa informacijama – brzina – nije ostvaren. U ovim sistemima mana je i to što sudovi kao treća grana vlasti nisu uključeni u sistem organa koji su obavezni da poštuju pravila pristupa informacijama iako su u njihovom posedu mnoga dokumenta koja bi bez sumnje moralia biti dostupna javnosti (dokumenta iz oblasti sudske administracije...). Uzmite naprimjer Crnu Goru, u kojoj je Zakon o pristupu informacijama od javnog značaja nedavno donet, a najveći deo problema je povezan sa sudovima s obzirom na to da od njih nije moguće dobiti pravosnažnu presudu, a oni su indiferentni u odnosu na javnost. Štaviše, oni čak nemaju kompjuterizovane pravosudne podatke i nema ni potrebe da se kaže da nevladine organizacije često za ostvarenje svojih prava moraju da se pozovu na sudsku praksu.

2. U mnogim zemljama funkcija nadzora je pod ombudsmanom (koji nema status drugostepenog organa) što može biti dobro kada on ima autoritet, ali može i ne biti dobro kada ga doživljavaju kao bezubog tigra čije odluke nemaju nikakvu pravnu snagu s obzirom na to da onaj ko odbije da pruži informaciju odlučuje o tome da li će poštovati odluke ombudsmana ili ne.

3. U zemljama gde je demokratija još uvek u razvoju sigurno je najrazumnije imati ovlašćeno telo, nezavisno državno telo (sui generis) koje nadgleda primenu prava i koje nadgleda konflikt između osobe obavezne da poštuje pravila o pristupu informacijama i tražioca informacije. Njegova odluka je konačna i na nju se ne ulaže žalba, sem prigovora (u svim zemljama koje imaju ovlašćeno telo upravni spor može biti pokrenut s obzirom na to da je jasno da pravosuđe treba da bude poslednja instanca koja se bavi zaštitom prava). Article 19, jedna od najvećih nevladinih organizacija u svetu koja se bavi zaštitom ljudskih prava, svima preporučuje postojanje komesara/poverenika za informisanje jer je ustanovljeno da ima najmanje nedostataka i da tražioci dobijaju informaciju na najbrži mogući način. Danas oko 30 zemalja ima neku vrstu komesara-poverenika za informisanje, a njihov broj i dalje raste.

Svaki od ova tri sistema ima prednosti i nedostatke. Glavna vrednost država jeste i treba da bude zakon o pristupu informacijama od javnog značaja, a pitanje koje telo vrši nadzor na kraju i nije tako važno. Ustvari, veći problem je ako država uopšte nema taj zakon, ili još i gore ako ova ljudska prava nisu ni zapisana u ustavu.

Nezavisno do različitih pravnih tradicija, osnovna rešenja za zakonodavno regulisanje pristupa informacijama od javnog značaja u pravnim sistemima razvijenih demokratija su u potpunosti porediva. Činjenica je da pristup može biti ograničen samo u precizno određenim slučajevima koji su takođe slični u uporednom pravu. Zakonodavna regulativa koja se odnosi na zaštitu prava u slučaju kada se ne dozvoli pristup informacijama od javnog značaja je takođe potpuno porediva. Nedavno, kada je došlo do žalbene procedure, istaknuto je koliko je važno da nezavisno telo izvrši uvid u predmet. Pravosudni nadzor (tj. upravni spor) ostaje poslednje pravno sredstvo u svim slučajevima.

6. Slovenački model – nadležnosti poverenika i ombudsmana

Skraćenice:

APIA – Access to Public Information Act (Zakon o pristupu informacijama od javnog značaja)

ICA – Information Commissioner Act (Zakon o povereniku za informacije)

IA – Inspections Act (Zakon o inspekciji)

HROA – Human Rights Ombudsman Act (Zakon o ombudsmanu za ljudska prava)

CCA - Constitutional Court Act (Zakon o ustavnom sudu)

Ombudsman bi mogao da se bavi pristupom informacijama od javnog značaja jer je to po ustavu osnovno ljudsko pravo u našem pravnom sistemu, ali u praksi se samo Poverenik za informacije (IC) bavi ovim pitanjem. Sve žalbe se upućuju IC, jer APIA definiše IC kao žalbeno telo koje donosi obavezujuće odluke.

---

1 U originalu na slovenačkom jeziku, naziv institucije je Informacijski pooblaščenec. U prevodu na engleski jezik, naziv je Information Commissioner. Imajući u vidu da institucija poverenika za informacije postoji i u pravnom sistemu Srbije, smatrali smo da je najprihvativije da se za potrebe ovog teksta ova institucija nazove identično - Poverenik za informacije.

2 <http://www.freedominfo.org/survey.htm>

3 Službeni list Republike Slovenije, br. 113/2005

4 <http://www.privacyinternational.org/issues/foia/foia-laws.jpg>

5 <http://www.informationcommissioner.gov.uk/cms/DocumentUploads/ag%203%20-%20pub%20interest%20apr05.pdf>

6 <http://www.medway.gov.uk/index/council/policy/freedomofinformation/29499-3/29499-10.htm>

7 Dostupno na <http://www.dostopdoinformacij.si/index.php?id=247>

8 http://www.freedominfo.org/news/india/20050516/THE_RIGHT_TO_INFORMATION_ACT_2005-Final.pdf

Član 8: pod uslovom, dalje, da ona pitanja koja potпадaju pod izuzeća specificirana u ovom odeljku neće biti objavljena;

(1) informacije koje se tiču ličnih informacija čije objavljivanje nije povezano ni sa kojom javnom aktivnošću ili interesom, ili koje bi izazvale neovlašćeno zadiranje u privatnost pojedinca, sem ako su Centralni javni službenik za informisanje ili Državni javni službenik za informisanje, ili žalbeni organ, zavisno od slučaja, uveđeni da širi društveni interes opravdava objavljivanje takve informacije: pod uslovom da informacija, koja ne može biti uskraćena Parlamentu ili državnom zakonodavstvu, neće biti uskraćena ni bilo kom pojedinцу.

(2) Ne osporavajući ništa u Zakonu o zvaničnoj tajni iz 1923, niti bilo koje od izuzeća dozvoljenih u skladu sa pododeljkom (1), javni organ može dozvoliti pristup informaciji ako javni interes za objavljivanje preteže u odnosu na štetu po zaštićene interese.

9 Zakon o poverljivim podacima, Službeni list br. 135/2003, član 13

10 Direktiva br. 2003/98/EC Evropskog Parlamenta i Saveta o ponovnom korišćenju informacije javnog sektora od 17.11.2003, OJ 2003/L 345

11 Član 2, stav 4 Direktive: "ponovno korišćenje" znači korišćenje dokumenta, koji čuvaju organi iz javnog sektora, od strane fizičkih ili pravnih lica u komercijalne i nekomercijalne svrhe, sem za prvobitno planiranu svrhu u okviru javnog zadatka za koji je sačinjen. Razmena dokumenata između samih organa javnog sektora za potrebe izvršenja njihovih javnih zadataka ne predstavlja dalje korišćenje.

12 Tačka 19 uvodnih objašnjenja Direktive

13 Član 34.a ZDIJZ-a: Državni organ može naplatiti dalje korišćenje informacija za profitabilne svrhe, sem u slučaju kada se koristi radi pružanja informacija, obezbeđivanja slobode izražavanja, kulture i umetnosti, i korišćenja informacija od strane medija.

14 Službeni list RS, br. 86/2004

15 Datinano 22.05.2005 -

http://www.mju.gov.si/fileadmin/mju.gov.si/pageuploads/mju_dokumenti/doc/Predlog_zakona_o_sprem_embah_in_dopolnitvah_ZDIJZ.doc

16

http://europa.eu.int/smartapi/cgi/sga_doc?smartapi!celexplus!prod!CELEXnumdoc&numdoc=31995L0046&lg=SL

17 <http://www.article19.org/docimages/1112.htm>

18 Prva tri zakona dostupna su na engleskom na website-u Komesara - <http://www.ip-rs.si/index.php?id=162>

19 <http://www.varuh-rs.si/index.php?id=91&L=6#613>

20 http://www.us-rs.si/en/index.php?sv_path=6,18